

paa denne Tilvejebringelse af et Flertal i begge Ting hviler den Situation, hvori vi i dette Øjeblik staa. Jeg skal for at afværge enhver Misforstaaelse derom føje til, at ikke alle mine Meningsfæller have deltaget i denne Indstilling.

Dette Forslag til Beslutning indledes med den Udtalelse, at det fremtræder i det Øjemed at forebygge politiske Konflikter som den nærværende. Ja, i dette Øjeblik kunne vi jo endnu falde den nærværende; men vi haabe, at dette nærværende Øjeblik er forsvundet med i Dag, og skulde nogen i denne Henseende have formelle Betænkeligheder, saa vil man maasse kunne rette dette Udtryk. Men imidlertid: Alle forstaa, hvad dermed menes. Der er udtalt som denne Beslutnings Øjemed, hvilket alle de deltagende Partier gøre til sit, at man vil forebygge saadanne politiske Konflikter i Fremtiden. Jeg sætter dette i Spidsen som det vigtigste og væsentligste, som Udtryk for den Folkevilje og Folkstemning, som jeg tror at kunne bygge paa i dette Øjeblik.

Hvad var Anledningen til, at vi kom ind i de Tilstande, som vi have lidt saa haardt under i en saa lang Arrække? Jeg siger udtrykkelig „Anledningen“. Jeg vil ikke rippe op i, hvad der var Grunden, og endnu mindre i Spørgsmaalet om, hvor Skylden laa. Jeg haaber, at sammen med Provisorierne vil man ogsaa kunne lade denne Undersøgelse hvile i dette Øjeblik. Men hvad var Anledningen til Brudet i 1885? Alle, som have deltaget i vore Forhandlinger fra den Tid, ville vide, at vi som Nødhjælp den Gang havde Traditionen fra 1850, der gik ud paa, at naar det ikke var lykkedes i Tide at tilvejebringe den ordinære Finanslov, hjalp man sig med det, som var et almindelig kendt Middel, ikke alene her til Lands, men i alle parlamentariske Lande, nemlig en midlertidig Bevilling for en Kvote af Aaret. Det havde man hjulpet sig med gennem Aarene lige fra Grundlovens Begyndelse. Der opstod da Tvivl om den egentlige Mening af denne Bevillings Tekst, og jeg skal indrømme, at der var Plads for mulige Fortolkninger, idet den baade henviste til det forelaagne Finanslovsforslag og ved Siden deraf byggede paa de hidtil gældende Regler. Alle vide, hvorledes denne Uenighed om Bevillingens Indhold opstod og udviklede sig, hvorledes man fra den ene Side hæftede sig særlig ved, at det var en Bevilling, givet i Henhold til det foreliggende Finanslovsforslag, altsaa Forslaget for det ny Finansaar, og fra vor Side — og jeg tror i Overensstemmelse med den hidtil brugte

Praksis — navnlig fæstede sig ved „de hidtil gældende Regler“, altsaa byggede paa, hvad der var en Gang bevilget Finanslov. Denne Strid om Indholdet udviklede sig da derhen, at sluttelig blev selve Afgangen til Anvendelsen af den midlertidige Finanslov afstaaen. Naar jeg mindes, hvad der foregik i Fællesudvalget i Foraaret 1885, for hvilket Udvalg jeg havde den Ære at være Formand, saa tør jeg udtale, og med nogen Ret, fordi jeg umiddelbart efter Fællesudvalgets Afslutning har nedskrevet det som mit Indtryk af Forhandlingerne, at dersom vi i det Øjeblik, da vi skiltes ved Udløbet af Finansaaret, havde haft fornøden Tid til at fortsætte Forhandlingerne om at nærme sig til hinanden, vilde det ikke have kunnet undgaaes — det var mit Indtryk af Stemningen paa begge Sider — at vi vare mødtes i Enighed til sidst. Jeg siger dette som et rent personligt Vidnesbyrd, andre kunne have en anden Mening. Jeg tror imidlertid, at min er ret vel begrundet. Derfor ser jeg i Mangelen af Afgang til Anvendelsen af midlertidige Finanslove en Hindring for at opnaa den Forstaaelse om den endelige Finanslov, som efter vor Forsatning selvfølgelig er nødvendig. Og naar vi altsaa nu staa ved det Tidspunkt, da vi ønske at føre Udviklingen tilbage i det gamle Spor, ligger det naturligt for, at man siger: Lad os vende tilbage til den Praksis, vi havde før 1885, lad os genvinde den Afgang, vi havde til at benytte midlertidige Finanslove, der have reddet os ud af mangen Konflikt tidligere. Men for at dette skal kunne ske, er det klart, at man samtidig maatte opnaa Enighed om Afstaaelse af de midlertidige Finanslove, som skulle gælde i Fremtiden. Tvist om og Fortolkning af deres Indhold maatte ikke længere kunne finde Sted. Den Tekst, som her er bragt i Forslag, vil, som alle ærede Medlemmer se, knytte den midlertidige Bevilling til den gældende Finanslov. Det er en midlertidig Fortsættelse inden for visse Grænser af den en Gang bevilgede Finanslov for det tilbage-lagte Finansaar, og jeg tror, at det er rigtigt, at dette Synspunkt lægges til Grund for de midlertidige Finanslove ifølge den Opsættelse, at saa længe man ikke enes om noget nyt, bliver alt ved det gamle. Jeg haaber, at der ved denne Tekst er tilveje-bragt en Forstaaelse, som i Fremtiden skal kunne udelukke Tvivl om, hvad en saadan Finanslov i Virkeligheden hjemler eller ikke hjemler. Jeg skal i øvrigt i saa Henseende henvise til Teksten.

Der er et andet Spørgsmaal, nemlig en saadan midlertidig Finanslovs Tidsbegræns-